

[Christensen (Høng).]

ren, Affattelsen af Skøder, Pantebreve og Testamenter vil gaa til Civildommeren.

Om Forretningerne vedrørende Skifte- væsenet kan man sige, at de næsten uden Undtagelse er smaa og hurtige Ekspeditioner, og de har for øvrigt for en stor Del været udført paa Kontorerne ogsaa under de nuværende Forhold. Affattelsen af Testamenter af den i § 4 fastsatte Slags vil, efter at det nu er uformødent at give Hustruen testamentarisk Ret til at hendsidde i uskiftet Bo, idet hun nu har denne Ret efter Loven, sikkert ikke blive meget hyppige Forretninger, og da det jo langt fra er alle Skøder og Pantebreve, der kan betegnes som formelle, vil Affattelsen af disse Dokumenter ikke blive nogen dagligdags Forretning og sikkert heller ikke nødvendiggøre Ansættelse af forøget Personale paa Dommerkontoret.

Jeg gaar ud fra som en Selvfølge, at saa godt som alle Forretningerne efter § 4 vil blive udtørt paa Kontoret i den Jurisdiktion, hvor Rekvirenten eller en af Parterne har deres Bopæl. Det vil nærmest følge af sig selv for alle Skifteforretningers, Skøders og Pantebrevs Vedkommende; Testamenter kan selvfølgelig oprettes paa ethvert Notarialkontor, det vil sige Civildommerkontor, men det har været en Praksis, der har været gældende i mange Aar, uden at den har vist sig at være uheldig.

Hvad Forholdet til Sagførerne angaar, er det en Kendsgerning, at disse i lange Tider har været meget misfornøjede med Fuldmægtigenes Konkurrence, og mange Steder har den sikkert ogsaa været følelig. Nu ophører denne Konkurrence, og alle Fuldmægtigenes Privatforretninger, derunder Inkassatorhvervene ved Løsøreauktioner, overgaar til Sagførerne, alle med Undtagelse af de i § 4 nævnte Forretninger, som kun er en ringe Del af Fuldmægtigenes hidtidige Forretninger, og ogsaa i økonomisk Henseende kun en ringe Del. Sagførerstanden skulde saaledes ingen Grund have til Beklagelse. Dertil kommer, at Dommerkontorerne ikke kan og selvtølgelig heller ikke vil agitere for at faa de Forretninger, der her er henlagt til dem. Jeg skal yderligere bemærke, at Sagførerne ikke i Forvejen har nogen Fortrinsret til Dokumentskriveri.

Theoretisk set er der ingen Tvivl om, at der kan siges mangt og meget mod § 4, det er det konservative Mindretals Betænkning og det ærede Medlem Hr. Pürschels Tale her i Dag er et levende Vidnesbyrd om. Men rent

praktisk set tror jeg ikke, Bestemmelsen vil gøre Fortræd i nogen Retning, derimod er der ikke ringe Sandsynlighed for, at den kan komme til at virke heldigt. For øvrigt kan jeg ikke tænke mig, at de ærede Medlemmer Hr. Pürschel og Hr. C. J. F. Sven har fuldstændig Tilslutning indenfor deres eget Parti til den Ændring, som de har foreslaaet, eftersom det ærede konservative Medlem Hr. A. C. D. Petersen, saa vidt jeg ved, i 1924—25 var Medforslagsstiller til en Paragraf af væsentlig samme Indhold som nærværende § 4, da Lovforslaget den Gang blev behandlet. Saaledes som jeg har fremhævet, staar det til Befolkningen selv at afgøre § 4's fremtidige Skæbne, og det er vel nok det bedste Forum at indanke Sagen for.

Med disse Bemærkninger skal jeg gentage min anbefaling af Lovforslaget til uforandret Vedtagelse og min Opfordring til at stemme imod det af det konservative Mindretal stillede Ændringsforslag.

Vagn Bro: Jeg maa tillade mig at sige, at den sidste Tale af det ærede Medlem Hr. Christensen (Høng) var et virkningsfuldt Argument overfor de voldsomme Angreb, som er rettet paa det foreliggende Lovforslag. Det er en Mand, der staar Dommerkontorerne nær, det er en Mand, der virker i den Gerning, som man nu staar overfor at ændre i, og i Virkeligheden er det sjældent, at man her i Rigsdagen stilles overfor saa haandfaste Argumenter som dette, at en Mand netop i en saadan Gerning har taget Ordet og paa en saadan Maade, som sket er.

Naar jeg tillader mig at føje nogle ganske faa Bemærkninger til den Debat, der har fundet Sted, er det i Anledning af det langtrukne Nødraab, som det ærede Medlem Hr. Pürschel i den sidste Time i det sidste Aar af en 20-aarig Periode har følt sig foranlediget til at fremstøde.

Jeg maa i denne Forbindelse sige, hvad kortelig blev berørt af den ærede sidste Taler, at jeg forstaar ikke rigtig den Henvendelse til de andre Partier, som det ærede Medlem Hr. Pürschel før fremførte, naar han, for at blive i Billedet fra i Gaar og i Forgaars, taler om, at den blissede Hest jo altid har været rede, og at den røde Hest nu var blevet rede, men i Modsætning hertil havde den sorte Oldenborger, som det ærede Medlem om jeg saa maa sige repræsenterer, altid stillet sig fjernt derfra.

Her er Forholdet dette, at i 1924—25 har Halvdelen af det konservative Folkepartis Repræsentation i det daværende Udvalg foreslaaet en § 5, svarende til den nuværende § 4, der i Virkeligheden gaar